

Злата. Ще почакашь, хаджи, до дѣ дойде солта.

Х. Коста. *(закачено)* Каква сопа ти са стои тебѣ!

Злата. А че сега азъ ли съмъ крива?

Х. Коста. Ба! права си като въже въ торба, *анаджиму*.

Злата. Да ти са позлатѣхъ, азъ се пакъ дошева.

Х. Коста. Кой бѣше тукъ?

Злата. Кой ще бѣди? — бѣхъ. . .

Х. Коста. Кои?

Злата. Нашитѣ, ми са струва, бѣше и. . . Марійка. — Азъ, хаджи, бѣхъ се при огъня, гледахъ си работата.

Х. Коста. *(сърдито)* Гледала си работата, а? — Каква вѣщица си ти! — Дѣ ѣ Анка? *(сика)* Анке!

ЯВЛЕНИЕ XII.

Горнитѣ. Анка.

Анка. Шо е тате?

Х. Коста. Кой бѣше тукъ?

[Злата намизва на Анка да не казва].

Анка. Бѣше. . . Марійка, бачю. . .

Х. Коста. Още?

Анка. Сѣтѣ дойде мосійо Маргариди да дири батя; зе го н излѣзохъ.

Злата. Хъ! догадихъ азъ нѣкой доде, па скоро скоро излѣзе. То мушу магариди ли бѣше?

Х. Коста. Же го замагаридямъ азъ него. Той чапкънинъ да н' ми стапва въ къщата, че му счюпвамъ краката. — Дѣ ѣ нашя магареки синъ.

Злата. Види са излѣзълъ.

Х. Коста. Да н' ми мѣкне той мене тукъ таквизъ бабагонти, че го зематъ и него дяволцѣ.

Анка. Той е докторъ, тате; той не е лошъ челѣкъ.

Х. Коста. Ти го разбра, а? Или и ти му са сочишь.

Злата. *(като намиза на Анка къмъ Х. Коста)* Какъ шяла? хичъ азъ оставамъ ли я?

Х. Коста. Бе ти ли? . . . Знаѣхъ та каква маймуна си. Вѣй като видите таквизъ ябанджійски хайти, па оста ви отворени оставатъ, *анаджиму*. Пустата ви алафранга! — Ума си въ глава си сбирайте зере, кога ли же ма зематъ дяволитѣ, па же